

یادآوری

۳سینمای سوخته

«شهرقصه»، «مهران» و «بهمن»، آثامی است که شاید کمتر کسی با شنیدنشان به یاد بیاورد که این‌ها نام ۳سینمای نه‌چندان قدیمی مشهد هستند. سینماهایی که در دهه‌های ۷۰ و ۸۰در مناطق کم‌برخوردار مشهد با هدف دسترسی همه اقشار به سینما احداث شدند، اما عمر کوتاهشان به ۲دهه هم نرسید و امروز دیگر نه «شهرقصه» قصه‌ای برای گفتن دارد و نه «مهران» و «بهمن» پرده نمایشی برای بالا بردن دارند.

این در حالی است که در این سال‌ها مسئولان اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی و انجمن سینمای جوان استان بارها وعده داده‌اند که کاربری این سینماها تغییر نخواهد کرد و روزی احیا خواهند شد اما دست‌کم هزینه حاصل از فروش آن‌ها صرف کاربری هنری در شهر خواهد شد، اما تمام این وعده‌ها در حد حرف باقی ماند و از آن فراتر نرفت.

محمد کاظم دبیری، رئیس سابق اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی مشهد، در گفت‌وگویی در تیرماه ۸۷ به خبرنگار شهر آرا گفته بود که بازگشایی سینمای «مهران» واقع در منطقه قاسم‌آباد و همچنین بازگشایی سینما «شهرقصه» واقع در منطقه گلشهر به مالکیت انجمن سینمای جوانان ایران، در ماه‌های اخیر میسر خواهد شد... اما نه تنها این اتفاق نیفتاد که سینما «بهمن» نیز که در سال ۸۷ فعالیتش را آغاز کرده بود، خیلی زود تبدیل به مخروبه‌ای بلااستفاده شد تا پرونده این ۳سینمای نوپا تا به امروز باز بماند و دبیری پس از ۹سال دربارۀ این سینماها این‌گونه اظهار نظر کند: ساختمان سینمابهمن در شأن مخاطب نیست. سینمابهمن مشکلاتی دارد که از هیچ جنبه‌ای مناسب سینماداری نیست. بهتر است فروخته شود و پول آن به مشهد برگردد.

نسرین شاه‌محمدی، رئیس سابق انجمن سینمای جوانان مشهد، در توضیح وضعیت سینمابهمن در اسفند ۹۶از فرسودگی و تخریب این سینما گفته بود و با بیان اینکه پول حاصل از فروش سینما «شهر قصه» را به تهران فرستادیم زیرا آن زمان تصمیمی برای ساخت مکانی در مشهد گرفته نشده بود، این وعده را داده بود که پول حاصل از فروش سینمابهمن در مشهد سرمایه‌گذاری شود. در همان تاریخ افسشین تحفه‌گر، رئیس سابق اداره هنری و سینمایی اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی استان، در واکنش به پیشنهاد فروش سینمابهمن، به شهر آرا گفته بود: ما با تغییر کاربری هر گونه فضای فرهنگی مخالف هستیم. نگاه کلی ما به فروش سینما نیست. صحبت کردیم که یا سینما را بازسازی کنند یا در اختیار بهره‌برداری قرار دهند که آنجا راه بیندازد؛ یعنی در هر صورت بهمن به صورت سینما باقی خواهد ماند.

پس از فروش سینما «شهرقصه» و تغییر کاربری سینما «مهران» به منطقه تجاری، نا اینجای کار تکلیف این ۳سینما از این منظر که دیگر باید پیشوند سینما را از کنارشان برداشت، مشخص شد اما از وعده‌ای که مسئولان اداره ارشاد درباره سینما «بهمن» داده بودند، تا این سینما حفظ شود و حتی اگر فروخته شد، پول آن در مشهد سرمایه‌گذاری شود، نزدیک به ۲سال گذشته است. امروز مدیریت اداره هنری و سینمایی اداره ارشاد را محمدرضا محمدی عهده‌دار است و ما بیش از یک هفته از طریق پیامک، تماس تلفنی و حضوری پرسشگر آخرین وضعیت این سینما در مشهد بودیم، اما پاسخی در یافت نکردیم.●

علی سیندازند

در دنیای امروز با پیچیده‌تر شدن ضوابط حاکم بر مناسبات اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، هم‌پای رشد و توسعه شهرها، تعارضات و ناسامانی‌های درونی جوامع نیز شدت و پیچیدگی‌های بیشتری یافته است. انسان شهرنشین امروزی، با چالش‌های بزرگی از قبیل بحران‌های زیست‌محیطی، کمبود منابع آب و انرژی، رشد بویه جمعیت، معضلات اشتغال و مسکن و از همه مهم‌تر با چالش نابرابری، دست‌وپنجه نرم می‌کند. دیگر امکان آن نیست که برپایه نگرش‌های تک‌بعدی، به بررسی مسائل پیش‌روی شهرها بپردازیم. برنامه‌ریزی برای دستیابی به آنچه «توسعه پایدار» خوانده می‌شود، مستلزم توجه به ابعاد گوناگون تأثیر یک پروژه است.بر ارزیابی تأثیر اجتماعی، اقتصادی و زیست‌محیطی پدیده‌ها به‌عنوان سه شرط ضروری برای تحقق توسعه پایدار، تأکید می‌شود و از الزامات تمامی پروژه‌های توسعه شهری و همچنین سیاست‌گذاری‌های کلان توسعه ملی و جهانی به‌شمار می‌رود. «توسعه پایدار» بر این اصل مهم تأکید می‌ورزد که هر شکلی از نوسازی و توسعه، حتما باید متضمن رشد هم‌زمان در شاخص‌های روداری و «توسعه متوازن» نیروهای اجتماعی از یکسو و کاهش هدررفت منابع طبیعی و محافظت از نظم‌های طبیعی محیط زیست، از دیگرسو باشد. تجربه بیش از نیم‌قرن توسعه صرفا اقتصادی و بازارگرایی مبتنی بر اصل اصالت سود، ایجاد شهرهای ناپایدار، و بحران‌زده است.

اهمیت انکار ناپذیر رویکردهای ناظر بر «توسعه پایدار» و ضرورت کاربست چنین رویکردهایی، در ایران نیز مورد توجه صاحب‌نظران، مدیران و برنامه‌ریزان قرار گرفته‌است.تهدیه پیوست‌های اجتماعی و زیست‌محیطی، از فاکتورهای تصویب طرح‌های عمرانی به حساب می‌آید. از سال ۱۳۸۶، شهرداری تهران مطابق مصوبه شورای اسلامی این شهر، بیش از ۵۰۰پروانه فعالیت برای تیرهایی صادر کرد که به‌صورت تخصصی برای ارزیابی تأثیر اجتماعی پروژه‌های عمرانی آموزش دیده بودند. ناظرانی تحت عنوان «ارزیاب تأثیر اجتماعی» بر پروژه‌ها دقیق نظارت می‌کنند تا لجام گسیختگی توسعه اقتصادی در بخش‌های صنعت و عمران، موجب افزایش شکاف اجتماعی و افزایش حجم تعارض‌هاو تنش‌های درون جامعه نشود.

ضرورت توجه به این پدیده در ایران نیز، همانند سایر نقاط جهان، پس از آن قوت گرفت که دستاوردهای نامطلوب ناشی از نگاه تک‌بعدی به مقوله رشد، تجربه شده بود. هشت‌سال جنگ تحمیلی و تأثیر مخرب آن بر رشد اقتصادی، صنعتی و عمرانی کشور، منجر به تقویت نگرش‌های توسعه‌گرا، با محوریت اقتصاد، در نخستین سال‌های پس از جنگ شد. در برنامه‌های توسعه، سیاست‌گذاری‌های کلان نیز بر جبران کاستی‌ها و خسارات صنعتی و عمرانی تمرکز یافت. صنعتی شدن ناگهانی کشور و تمرکز این صنایع بر یک یا چند شهر بزرگ، سبب توزیع نابرابر ظرفیت‌های رشد میان شهرهای مختلف و افزایش موج مهاجرت از روستاها و شهرهای کوچک به‌سوی این شهرهای بزرگ و ثروتمند شده است. همین امر را می‌توان از علل اصلی رشد و گسترش

حاشیه‌نشینی در اطراف کلان‌شهرهای کشور-های در حال توسعه به حساب آورد. بروز و تشدید تعارضات فرهنگی و اجتماعی میان مهاجران و بومیان شهرهای بزرگ و درون گروه‌های مختلف مهاجران، از نتایج این مهاجرت‌هاست که در کنار عواملی چون نابرابری و فقر، از مهم‌ترین معضلات شهرهای بزرگ امروز، به‌ویژه در کشور ما، به شمار می‌رود. دلیل این امر این است که آگاه‌به‌کار پروژه‌های مطالعاتی برای ارزیابی تهیه پیوست‌های مطالعاتی برای ارزیابی تأثیرات اجتماعی و همین‌طور مطالعات زیست‌محیطی، به اصلی‌ترین شروط برای نیست که برپایه کار پروژه‌های اقتصادی و عمرانی در شهرها تبدیل شده است. سرمایه‌گذاری‌های بیشتر، زیرساخت‌های توسعه‌یافته‌تری را می‌طلبد که طبیعتاً در مناطق مرکزی، فراهم‌تر است. شهرهای با زیرساخت‌های عمرانی از درآمدهای ناشی از عوارض ساخت‌وساز را صرف توسعه زیرساخت‌ها در همان مناطقی می‌کنند که عواید بیشتری از محل عوارض توسعه آن مناطق جذب کرده‌اند. به این ترتیب نابرابری، ریشه می‌داند. فاصله عمیق و انکارناشدنی در توزیع منابع محدود یک شهر، مولد انواعی از نابرابری میان مناطق مختلف همان شهر از نظر فرصت‌های رشد اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی شده است. فرصت‌های رشد، در قامت بخشی از موابهات توزیع‌پذیر، جایگاه مهمی برای تحقق «عدالت اجتماعی»، در نظام برنامه‌ریزی شهری دارند.

سربرآوردن مجتمع‌های بزرگ تجاری در گوشه‌وکنار شهر، آن‌قدر پیچیده به‌نظر نمی‌رسد که ذهن ما را چندان به تعمق وادارد. در شرایط عادی، نهایت توجه ما، از حدود ظواهر لوکسی که نشان از سرمایه‌گذاری‌های کلان پشت این پروژه‌ها دارد، فراتر نمی‌رود. نخستین کاربری این مجموعه‌ها، در همان ماهیت تجاری آن‌ها، به مثابه بازارهای مدرن است، پس بدیهی است که توجه ناظران بیرونی به همین ابعاد ظاهری، محدود شود. اولویت نخست و مهم‌ترین هدف طراحان و سرمایه‌گذاران هم جز پیشینه‌ساختن ظرفیت‌های کسب‌وکار نیست. توجه و تمرکز صاحبان این مال‌ها نیز در طول دوره احداث پروژه، از امکاناتی نظیر پارکینگ کارآمد، مناسب‌سازی مسیر دسترسی مشتریان به تمام واحدها در تمامی طبقات، در نظر گرفتن امکاناتی همچون پله‌برقی، آسانسور حمل بار، سرویس بهداشتی و امکانات دیگری از این قبیل، فراتر نمی‌رود.

در طول تاریخ شهرنشینی، بازارها همواره ایفاگر نقشی محوری در مناسبات درونی شهرها بوده‌اند. ماکس وبر، در تعریفی که بی‌شهرمی دهد، آن را محل استقرار بازار معرفی می‌کند. اگرچه از دوران ویر تا به امروز، مفهوم شهر به‌مراتب گسترده‌تر شده و تحولات ماهوی بسیاری رانیز از سر گذرانده است، همچنان نمی‌توان نقش بازارها را در صورت‌بندی هویت اجتماعی و فرهنگی شهرها، کتمان کرد.

حضور بازار به خودی خود منجر به آمد و شدهای مالی و اقتصادی به همان مناطقی می‌شود که بازارها را در خود جای داده‌اند و از این نظر، به‌صورت ضمنی، به پویایی اقتصاد منطقه نیز دامن می‌زند.ولی توسعه اقتصادی بدون توجه به لزوم رشد سایر مؤلفه‌های فرهنگی، اجتماعی و زیست‌محیطی شهرها و مناطق، به نتنها مطلوب نبوده است، بلکه

در درازمدت تأثیر جبران‌ناپذیری بر امکان زیست‌پذیری شهرها می‌گذارد. برنامه‌ریزان شهری برای همسو ساختن منافع خصوصی سرمایه‌گذاران، با سازوکارهای توسعه متوازن، ناگزیر از به‌کارگیری ابزارهای تشویقی و تنبیهی هستند که در پداختیارات خود دارند. این مشوق‌ها و مجازات‌ها باید متضمن تحقق هم‌زمان دو هدف، به‌موازات اجتماعی و کاهش نابرابری در توزیع منابع و یکدیگر باشد. در وهله نخست، عزم مدیران بر آن است که احداث مال‌ها را به مناطق کم‌برخوردار و حاشیه‌ای شهرها سوق دهند. این خود گام نخست در تحقق عدالت اجتماعی و کاهش نابرابری در توزیع منابع و امکانات، میان مناطق مختلف شهرهاست. برای تحقق «توسعه متوازن» که آن را به موارات رشد اقتصادی، گام دوم برای تحقق «توسعه پایدار» خواندیم، مشوق‌هایی را نهادیم مدیریت شهری برای صاحبان سرمایه‌گذاری‌های تجاری در نظر گرفته‌اند تا بدین ترتیب، این صاحبان سرمایه‌ها، در خلال احداث و راه‌اندازی بازارها و مال‌ها، امکاناتی را برای توسعه مناسبات اجتماعی و فرهنگی مناطق میزبان، تدارک ببینند. تصویب «آیین‌نامه اجرایی مشوق‌های سرمایه‌گذاری در حوزه ساخت‌وساز» در پنجمین دوره شورای اسلامی شهر مشهد، این مجموعه تمهیداتی بوده که برای تحقق این مهم، اندیشیده شده است. مطابق این آیین‌نامه، پیش‌بینی و تدارک کاربری‌های فرهنگی، آموزشی، درمانی «عدالت اجتماعی»، در نظام برنامه‌ریزی شهری دارند.

سربرآوردن مجتمع‌های بزرگ تجاری در گوشه‌وکنار شهر، آن‌قدر پیچیده به‌نظر نمی‌رسد که ذهن ما را چندان به تعمق وادارد. در شرایط عادی، نهایت توجه ما، از حدود ظواهر لوکسی که نشان از سرمایه‌گذاری‌های کلان پشت این پروژه‌ها دارد، فراتر نمی‌رود.

اهمیت انکار ناپذیر رویکردهای ناظر بر «توسعه پایدار» و ضرورت کاربست چنین رویکردهایی، در ایران نیز مورد توجه صاحب‌نظران، مدیران و برنامه‌ریزان قرار گرفته‌است.تهدیه پیوست‌های اجتماعی و زیست‌محیطی، از فاکتورهای تصویب طرح‌های عمرانی به حساب می‌آید. از سال ۱۳۸۶، شهرداری تهران مطابق مصوبه شورای اسلامی این شهر، بیش از ۵۰۰پروانه فعالیت برای تیرهایی صادر کرد که به‌صورت تخصصی برای ارزیابی تأثیر اجتماعی پروژه‌های عمرانی آموزش دیده بودند. ناظرانی تحت عنوان «ارزیاب تأثیر اجتماعی» بر پروژه‌ها دقیق نظارت می‌کنند تا لجام گسیختگی توسعه اقتصادی در بخش‌های صنعت و عمران، موجب افزایش شکاف اجتماعی و افزایش حجم تعارض‌هاو تنش‌های درون جامعه نشود.

ضرورت توجه به این پدیده در ایران نیز، همانند سایر نقاط جهان، پس از آن قوت گرفت که دستاوردهای نامطلوب ناشی از نگاه تک‌بعدی به مقوله رشد، تجربه شده بود. هشت‌سال جنگ تحمیلی و تأثیر مخرب آن بر رشد اقتصادی، صنعتی و عمرانی کشور، منجر به تقویت نگرش‌های توسعه‌گرا، با محوریت اقتصاد، در نخستین سال‌های پس از جنگ شد. در برنامه‌های توسعه، سیاست‌گذاری‌های کلان نیز بر جبران کاستی‌ها و خسارات صنعتی و عمرانی تمرکز یافت. صنعتی شدن ناگهانی کشور و تمرکز این صنایع بر یک یا چند شهر بزرگ، سبب توزیع نابرابر ظرفیت‌های رشد میان شهرهای مختلف و افزایش موج مهاجرت از روستاها و شهرهای کوچک به‌سوی این شهرهای بزرگ و ثروتمند شده است. همین امر را می‌توان از علل اصلی رشد و گسترش

چسب زخمی بر شکاف اجتماعی

ارزیابی تأثیر اجتماعی ساخت مگامال‌ها با نگاهی به مجتمع تجاری «اطلس مال»

در منطقه ۷ شهرداری مشهد، قرار گرفته است. زمینه اصلی فعالیت این مجموعه تجاری یازده طبقه، عرضه لوازم خانگی است اما در پی تمام آنچه در بالا ذکر شد، بخش‌های از این مجموعه نیز به کاربری‌های جانبی نظیر پردیس سینمایی، فودکورت، کافی‌شاپ، نگارخانه و پارکینگ عمومی اختصاص یافته است. این مجموعه، چه به‌لحاظ اقتصادی و چه به‌لحاظ توسعه زیرساخت‌های شهری در بافت پیرامونی و چه به‌لحاظ اجتماعی، تأثیر چشمگیری بر وضعیت منطقه سیدی مشهد نمی‌گذارد. بیان موارد مشاهده‌شده را از جنبه‌های متناظر با ظرفیت‌های اقتصادی و توسعه زیرساخت‌های عمرانی منطقه آغاز می‌کنیم. نخست باید به محل قرارگیری این مگامال در نزدیکی بزرگراه کلاذتری اتوبان کلاذتری، مخاطبان آن نیز بلافاصله پس از جداشدن از مسیر اتوبان، وارد فضای بازار می‌شوند. از نظر امکان اشتغال‌زایی محلی نیز با وضعیت بهتری روبه‌رو نیستیم. استفاده از نیروی‌های کار ساکن منطقه، در یک گروه نمونه بیست نفره، تنها چهار نفر را شامل می‌شود که همین تعداد نیز کارگر روزمزد و فاقد هر گونه بیمه و مزایای شغلی هستند که نمی‌توان به پشتوانه آن، این کارگران را شاغل به‌شمار آورد. از آنجا که هیچ‌گونه امکان ترافیکی ویزای برای دسترسی این مجموعه به محورهای ترافیکی پیرامونی در نظر گرفته نشده است، بزرگ‌بازار اطلس، به نوبه خود، یکی از عوامل اصلی بروز ترافیک

شهری در مبادی ورودی خیابان کوشش جنوبی است و به این ترتیب ترافیکی سنگین نیز بر زندگی ساکنان محلی آن منطقه، تحمیل کرده است. احداث این بازار، همچنین به‌دلیل تأثیری که بر قیمت املاک و واحدهای تجاری محدوده خود گذاشته است، ادامه حیات کسب‌وکارهای خرد محدوده کوشش جنوبی را تحت تأثیر افزایش اجاره‌بها، با خطرهای جدی روبه‌رو ساخته است. انتظار این بود که مجموعه‌ای چون اطلس مال، دست‌کم در شیوه کاربست خدمات جانبی فرهنگی و تفریحی که در زمینه بر خورداری این مجموعه از معافیت‌های گزاف را فراهم آورده است، تمهیداتی متناسب با سطح زندگی و درآمد اهالی منطقه قائل می‌شد تا از این طریق، ساکنان محلی از بخشی از موابهات همسایه‌چدید بهره‌مند می‌شدند اما شاید نیازی به بازگو کردن شرایط حاکم بر شکل خدمات و بهای آن، در مجموعه‌هایی نظیر نگارخانه، پردیس سینمایی و فودکورت اطلس، در قیاس با ویژگی‌های اقتصاد و فرهنگ محلی نباشد. آنچه اینک در ابر بازارهایی همچون اطلس مال جریان دارد، نه تنها زمینه‌های توسعه پایدار و متوازن را فراهم نیاورده است، بلکه آسیب‌هایی را از خلال مواجهه نزدیک بخش‌های نابرابر جامعه، متوجه ثبات فرهنگی و اجتماعی منطقه کرده است و دور از ذهن نیست که ادامه این رویه، به برخورد میان اقشار نابرابر، در محل این گسل رونمایی‌های اجتماعی، بینجامد.●

۱۵

جست‌وجوی «موزه سینما»

۱۱

رونق گیشه در سینماهای مشهد

۱۲

سینمای خوب بدون فیلم خوب ورشکسته است

دریچه

حامد پنابدی

به تماشای پرده نقره‌ای

بررسی پژوهشی راهکارهای افزایش استفاده مردم از سینما در مشهد

اگر می‌خواهیم از میزان اقبال مردم به سینما و عواملی که می‌تواند در این مسیر موثر باشد صحبت کنیم، باید سراغ پژوهش‌های کمی و کیفی ای برویم که بر مبنای نظرسنجی‌های علمی انجام گرفته است. این پژوهش‌ها می‌تواند بر آورد درستی از وضعیت موجود به‌دست بدهد و نقشه راه آینده را مشخص کند. توسعه فرهنگی و هنری بیش از توسعه اقتصادی متکی بر برنامه‌ریزی‌های بلندمدت است. در برنامه‌ریزی‌های فرهنگی و هنری به همه بخش‌های فرهنگی و معیشتی است. در چنین شرایطی و مسائل فرهنگی چندان در اولویت قرار ندارند و اولویت با مسائل اقتصادی و معیشتی است. در چنین شرایطی داشتن اطلاع دقیق و کافی از دامنه و ضریب تأثیر اقدامات و سرمایه‌گذاری‌ها بیش از پیش اهمیت می‌یابد.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.

پژوهش‌های متنوعی در حوزه سینما به سفارش اداره کل فرهنگ و ارشاد و سازمان‌ها و ارگان‌های مرتبط انجام گرفته است. یکی از پژوهش‌های جامع در این زمینه، پژوهشی به نام «بررسی راهکارهای افزایش میزان استفاده مردم از سینما در خراسان رضوی» است که زیر نظر گروه پژوهش علوم اجتماعی جهاد دانشگاهی مشهد در پاییز ۱۳۸۵، از سوی دکتر ابوالفضل شرفی انجام شده است.